

ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΛΑΖΕΡΗΣ

Η

Μαύρη

Κατάρα

© Κώστας Βουλαζέρης

<http://www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris>

Για τα πνευματικά δικαιώματα αυτού του κειμένου ισχύουν οι όροι του [Creative Commons](#).

- Επιτρέπεται να το διανέμετε ελεύθερα, στην παρούσα του μορφή και μόνο.
- Δεν επιτρέπεται να το τροποποιήσετε ή να το αλλοιώσετε με οιονδήποτε τρόπο.
- Δεν επιτρέπεται να το χρησιμοποιήσετε για διαφημιστικούς ή εμπορικούς λόγους.

1.

Μια Κατάρρα Πέφτει στον Αυτοκρατορικό Οίκο της Οντον'γκόκι

Οι Ράτζλερ ήταν η πιο νότια από τις φυλές της Κουαλανάρα. Ζούσαν σε μια ήπειρο που ονομαζόταν Οντον'γκόκι, η οποία ήταν γεμάτη ζούγκλες, ερήμους, και έλη· κι επομένως, πάμπολλοι κίνδυνοι παραμόνευαν στα βάθη της. Εκτός, όμως, από αυτούς τους κινδύνους, μια ανυπόφορη ζέστη απλωνόταν πάντοτε πάνω από την Οντον'γκόκι. Έτσι, οι υπόλοιπες φυλές της Κουαλανάρα όχι μονάχα δεν πήγαιναν εκεί, γιατί φοβόνταν τα θηρία και την αγριάδα της Φύσης, αλλά και γιατί δεν μπορούσαν να κατοικήσουν. Μετά δυσκολίας έμεναν παραπάνω από μερικές ημέρες στην Οντον'γκόκι και, ύστερα από τούτο το χρονικό διάστημα, αναχωρούσαν βιαστικά, επειδή ασθένειες άρχιζαν να τους πιάνουν από τη ζέστη: αφόρητοι πονοκέφαλοι, πυρετός, σύγκρυο τις νύχτες, και άλλα ακόμα πιο δυσάρεστα.

Μονάχα οι Ράτζλερ δεν επηρεάζονταν από όλα τούτα, γιατί η Οντον'γκόκι ήταν πατρίδα τους. Εδώ είχαν γεννηθεί και εδώ είχε εξαπλωθεί ο πολιτισμός τους. Αν και, βέβαια, υπήρχαν και εκείνοι που έλεγαν ότι δεν ανήκε ολάκερη η φυλή των Ράτζλερ στην ήπειρο Οντον'γκόκι. Αυτοί οι ίδιοι χώριζαν τους Ράτζλερ σε δύο υποφυλές: τους Ροάγκνα και τους Οντον'θάλ.

Οι πρώτοι υποστήριζαν πως έρχονταν από την ήπειρο Ναζ-Λορ, η οποία βρισκόταν βόρεια της Οντον'γκόκι και κατοικείτο από τη φυλή των Ρογκάνων, που φημίζονταν για τη δύναμη της φωνής τους. Αυτοί –οι Ροάγκνα– ήταν γεροδεμένος λαός, πιο μυώδεις από τους υπόλοιπους Ράτζλερ, και πιο ψηλοί. Κάποιοι έφταναν ακόμα και τα τρία μέτρα (όπως οι Ρογκάνοι). Επίσης, τα στόματά τους ήταν μεγαλύτερα από αυτά των Οντον'θάλ, και με περισσότερα δόντια (άλλο ένα σημάδι για την καταγωγή τους από τους Ρογκάνους).

Οι Οντον'θάλ ήταν πιο κοντοί και λιγνοί από τους Ροάγκνα. Είχαν σκιστά μάτια και μικρά στόματα, καθώς και πιο σκούρο δέρμα. Ήταν πιο ευέλικτοι και πονηροί, μα δε μπορούσαν σχεδόν ποτέ να

αναμετρηθούν με τους Ροάγκνα σε δύναμη. Οι Οντον'θάλ ήταν οι πραγματικοί αυτόχθονες της ηπείρου Οντον'γκόκι –σύμφωνα με τα λεγόμενα ορισμένων–, καταγόμενοι από το λαό μιας πανάρχαιας αυτοκρατορίας σε τούτα τα μέρη, η οποία είχε απλώσει τα πλοκάμια της σ'ολάκερη την Κουαλανάρα.

Βέβαια, ο περισσότερος λαός των Ράζλερ δεν επικεντρωνόταν στο διαχωρισμό των δύο υποφυλών, παρότι υπήρχαν έντονες διαφορές σε κάποιους ανάμεσά τους. Και οι άρχοντές τους συμφωνούσαν με τούτη τη νοοτροπία, και τους έλεγαν πως αυτά τα υποστήριζαν μονάχα όσοι επιθυμούσαν να τους διχάσουν.

Τον καιρό εκείνο, Αυτοκράτορας της ηπείρου Οντον'γκόκι ήταν ο Φανλαγκόθ, ο οποίος διαδέχτηκε τον πατέρα του στο θρόνο αφότου μια τρομερή και ανεξήγητη ασθένεια τον μόλυνε. Το κορμί του γέρο-Αυτοκράτορα Λιζναγκάρ είχε αρχίσει να μαυρίζει, και η μαυρίλα είχε αρχίσει να εξαπλώνεται από το πίσω μέρος της πλάτης του, όπου τον είχε τσιμπήσει κάτι μέσα στα νερά της ζούγκλας. Ύστερα από ένα μήνα, ολόκληρή του η πλάτη ήταν μαύρη σαν το καμένο ξύλο, και ξερή. Κανένας από τους θεραπευτές της Αυτοκρατορίας της Ζούγκλας (όπως ονομαζόταν, επίσης, η Αυτοκρατορία των Ράζλερ στην ήπειρο Οντον'γκόκι) δεν μπορούσε να τον κάνει καλά. Το δέρμα του Αυτοκράτορα είχε γίνει τραχύ και ο ίδιος έλεγε πως δυσκολευόταν να λυγίσει την πλάτη του, για να σκύψει, να ανασηκωθεί, ή να καθίσει. Τρόμος κατέλαβε όλη του την οικογένεια, τα μέλη της οποίας άρχισαν να ψάχνουν απ'άκρη σ'άκρη την Αυτοκρατορία, προκειμένου να βρουν κάποιο θεραπευτικό βοτάνι. Μονάχα ο Πρίγκιπας Φανλαγκόθ έμεινε πίσω, στην πρωτεύουσα Σιντοκάθ, για να βρίσκεται κοντά στον πατέρα του και να βοηθά στα θέματα διοίκησης της Αυτοκρατορίας, γιατί ο γέρο-Αυτοκράτορας δε μπορούσε, πλέον, να διοικήσει αποτελεσματικά: οι πόνοι τον βασάνιζαν και έλεγε ότι μπορούσε να αισθανθεί τη μαυρίλα να απλώνεται επάνω στο κορμί του, σαν μελανή βλέννα που κατασπάραζε αργά-αργά τη σάρκα του και την αντικαθιστούσε.

Εν τω μεταξύ, τα υπόλοιπα μέλη της αυτοκρατορικής οικογένειας είχαν διαχωριστεί, ταξιδεύοντας στην ήπειρο Οντον'γκόκι και

ψάχνοντας γιατρικό για τον Αυτοκράτορα. Η Αυτοκράτειρα Ναζμάρθα –παρά του ότι ήταν αρκετά μεγάλη σε ηλικία, αλλά μικρότερη από τον Λιζναγκάρ– περιπλανήθηκε στα νότια της ηπείρου, όπου κανείς έβρισκε τις πιο παράξενες αιρέσεις και δοξασίες, πιστεύοντας ότι εκεί θα μπορούσε, εκτός από τα άνωθεν, να βρει και κάποιο σπάνιο βοτάνι, ή κάποιον εξαιρετικά μορφωμένο θεραπευτή, για τη γιατρεία του συζύγου της. Δυστυχώς, δε βρήκε· και επέστρεψε με μια μεγάλη ουλή στην αριστερή μεριά του προσώπου της. Η καλλιτεχνική τούτη πινελιά οφειλόταν σε ένα από τα ύπουλα και βδελυρά θηρία των βάλτων, που ξεπετάχτηκε απρόσμενα εμπρός της και της χίμησε, προτού προλάβουν να το εμποδίσουν οι σωματοφύλακές της... οι οποίοι, ασφαλώς, αμέσως έσπευσαν να βοηθήσουν την Αυτοκράτειρά τους, και πολλοί βρήκαν φρικτό θάνατο από τα νύχια και τα δόντια του θηρίου, που είχε έξι πόδια και δυο ουρές. Παρατηρώντας το αυτό, η Ναζμάρθα θυμήθηκε, τότε, ότι ο εχθρός τους ονομαζόταν *Τζαργκόμ*, που σημαίνει «εκείνος που θάβει τους άλλους στους βάλτους», ή «που τους κάνει να μείνουν για πάντα εκεί», ανάλογα με την ερμηνεία. Ευτυχώς, η Αυτοκράτειρα θυμήθηκε, επίσης, τι έδωχε το θηρίο: επρόκειτο για μια σκόνη, την οποία είχε προμηθευτεί στο χωριό που είχαν μόλις περάσει, για ασφάλεια, αν και δεν πίστευε ότι θα συναντήσουν κάποιο τέτοιο τέρας. Έτσι, η Ναζμάρθα –παρότι το αίμα κυλούσε ποτάμι από το πρόσωπό της– τράβηξε το σακουλάκι με τη σκόνη και το άδειασε όλο επάνω στο *Τζαργκόμ*. Το μαύρο κτήνος έγινε ένα με τη λάσπη του βάλτου, ουρλιάζοντας λυσσαλέα και χτυπώντας τα μέλη του τριγύρω, έτσι που οι σωματοφύλακες της Αυτοκράτειρας και η Αυτοκράτειρα η ίδια έπρεπε ν' απομακρυνθούν, μην τους πετύχει κανένα γαμπσό νύχι ξωφάρτσα και τους ξεκοιλιάσει.

Τα άλλα δύο μέλη της αυτοκρατορικής οικογένειας πήγαν προς διαφορετικές κατευθύνσεις. Ο Πρίγκιπας Νουτκάλι ταξίδεψε ανατολικά, ερευνώντας όλες εκείνες τις ακτές της ηπείρου Οντον'γκόκι, αλλά και πηγαίνοντας πιο μέσα, σε ζούγκλες και έλη. Ιδιαίτερα φημολείται πως έψαξε στους ποταμούς και στις ακρογιαλιές, γιατί πίστευε πως στο νερό θα έβρισκε το γιατρικό που

θα έδιωχνε τη δαιμονική μαυρίλα από το δέρμα του πατέρα του. Ωστόσο, εκεί δε βρήκε τίποτα άλλο από το θάνατο. Σε έναν ποταμό λένε ότι κάτι τον έπνιξε, ή ότι ο ίδιος έπεσε και πνίγηκε από λάθος, ή ότι οι συνοδοί του θέλησαν να τον ληστέψουν κι εκείνοι ήταν που τον έπνιξαν. Όμως και άλλες φήμες απλώθηκαν στην Αυτοκρατορία, ότι ο Πρίγκιπας Νουτκάλι δεν πνίγηκε σε ποταμό, αλλά στη θάλασσα· και, πάλι, πολλά ακούστηκαν: όλα τα παραπάνω, λιγάκι αλλαγμένα, καθώς και λόγια για πειρατές: πως τον άρπαξαν και ακόμα τον κρατούν σκλάβο σε κάποια γαλέρα που αρμενίζει τις βόρειες θάλασσες. Ή ίσως και να τον απήγαγαν κατάσκοποι από άλλα βασίλεια, μάλλον από αυτά της ηπείρου Ναζ-Λορ, που κατοικείται από τους Ρογκάνους. Ο Φανλαγκόθ έψαξε, αργότερα, για τον αδελφό του, μα δε βρήκε κανένα ίχνος του...

Το τελευταίο μέλος της αυτοκρατορικής οικογένειας ήταν η Πριγκίπισσα Σιραέντθα, κι αυτή ταξίδεψε δυτικά, προς αναζήτηση θεραπείας για τον πατέρα της, εκεί όπου οι ακτογραμμές είναι επικίνδυνες για τους ναυτικούς και τα νερά απότομα. Σ'αυτά τα μέρη βρέθηκε σε πολλά ψαροχώρια, και ζήτησε να συναντήσει τους σοφούς μάγους και μάγισσες που κατοικούσαν εκεί, οι οποίοι ασχολούνταν με βοτάνια και άλλα θεραπευτικά. Ωστόσο, δε βρήκε κάτι που θα μπορούσε να τη βοηθήσει, κι έτσι συνέχισε την αναζήτησή της προς το εσωτερικό της ηπείρου Οντον'γκόκι, όπου παραλίγο να πέσει θύμα μιας επιδρομής αγριάνθρωπων που λυμαίνονταν μια συγκεκριμένη περιοχή. Όταν οι φρουροί της εξολόθρευσαν τους εχθρούς, η Πριγκίπισσα είδε ότι δύο από τους τελευταίους είχαν επάνω στο δέρμα τους την παράξενη ασθένεια που είχε μολύνει και τον πατέρα της. Η μαυρίλα έμοιαζε να είχε ξεκινήσει από τον δεξή μηρό του πρώτου και να εξαπλώνεται προς τα επάνω· ενώ στον δεύτερο η μαυρίλα είχε εμφανιστεί στα πλευρά και είχε τυλίξει σχεδόν τον μισό άντρα. Βλέποντας, λοιπόν, η Σιραέντθα τούτο το θέαμα, έψαξε σε κείνα τα μέρη, μήπως ανακαλύψει τη γιατρεία για την αρρώστια. Ωστόσο, επέστρεψε στη Σιντοκάθ με άδεια χέρια...

Όταν ο γέρο-Αυτοκράτορας Λιζναγκάρ πέθανε, ύστερα όχι από πολύ καιρό, η οικογένειά του τον κήδεψε με όλες τις τιμές, θάβοντάς τον στο αυτοκρατορικό μασωλείο και βυθίζοντας την πρωτεύουσα της Αυτοκρατορίας σε πέντε ημέρες θρήνου και σιγής. Ο νέος Αυτοκράτορας Φανλαγκόθ κάθισε στο Θρόνο του Δράκου, και ο χρόνος άρχισε να κυλά.

Σαν τους κόκκους της άμμου μέσα στην κλεψύδρα κυλούσε ο χρόνος για την Αυτοκρατορία, μα κανένας δεν το είχε αντιληφθεί και ο Φανλαγκόθ αισθανόταν ενοχές για ό,τι είχε συμβεί στον πατέρα του, για τον τρόπο με τον οποίο είχε πεθάνει, και για την ανικανότητά του να του προσφέρει κάποια θεραπεία. *Ω πατέρα, ίσως έπρεπε να είχα ταξιδέψει κι εγώ στην Αυτοκρατορία, όπως τ'αδέλφια και η μητέρα μου. Τότε, ίσως να είχα βρει κείνο που θα σ'έκανε καλά, και ίσως εσύ και ο Νουτκάλι να ήσασταν ακόμα μαζί μας. Τι κατάρα ήταν τούτη που έπεσε στην αυτοκρατορική οικογένεια της Οντον'γκόκι;...*

2.

Η Μαύρη Κατάρα Απλώνεται

Ο πόλεμος άρχισε από το εσωτερικό της ηπείρου Οντον'γκόκι, από τα μέρη όπου η Πριγκίπισσα Σαραένθα είδε τους αγριάνθρωπους με την ασθένεια στο δέρμα. Εκεί, κάτω από τα φυλλώματα της σκοτεινής ζούγκλας, όταν μια μελαγχολική σελήνη βρισκόταν στον ουρανό, οι βάρβαροι κάτοικοι των περιοχών άρχισαν να βλέπουν μαύρες φιγούρες να γλιστρούν μέσα στο σκοτάδι και, μετά, να χάνονται, σαν να ήταν μονάχα ένα παιχνίδισμα του φωτός· πράγμα που, φυσικά, κανείς δεν πίστευε, ωστόσο μιλούσαν γι'αυτές όσο πιο λίγο μπορούσαν, λες και οι κουβέντες τους μπορούσαν να τις επικαλεστούν, από όποιο ανήλιαγο μέρος κι αν προέρχονταν. Διάφορες φήμες απλώθηκαν για τις αλλόκοτες σκιές, μα ορισμένοι ισχυρίζονταν πως δεν ήταν τίποτε παραπάνω από θηρία της ζούγκλας. Αλλά, αν ήταν τέτοια, τότε τα θηρία της ζούγκλας είχαν

αλλάζει τη συμπεριφορά τους, υποστήριζαν κάποιιοι άλλοι· κι αυτό από μόνο του ήταν ανησυχητικό. Επιπλέον, ίσως ο παλιός Αυτοκράτορας, πεθαίνοντας, να είχε ρίξει την κατάρα του επάνω στην Αυτοκρατορία, επειδή η οικογένειά του δεν μπόρεσε να βρει γιατρικό γι' αυτόν.

Μια νύχτα, ο κυνηγός που ονομαζόταν Βαντιμούριλ είχε κατασκηνώσει επάνω σ'έναν χορταριασμένο λοφίσκο, κοντά στην πόλη Κάρζαντ. Είχε ανάψει φωτιά και καθόταν κάτω απ'το φεγγάρι, ακονίζοντας τα όπλα του. Είχε ακούσει για τις αφύσικες σκιές και είχε έρθει να ερευνήσει. Δεν πίστευε ότι επρόκειτο για κάτι περισσότερο από θηρία, αλλά ό,τι κι αν ήταν δε θα γλίτωνε απ'το τόξο ή το ακόντιό του.

Βρισκόταν μόνος εδώ· πάντοτε κυνηγούσε μόνος. Πίστευε ότι η μοναξιά τού πρόσφερε δύναμη· δεν υπήρχε κανείς άλλος για να κάνει φασαρία και να προειδοποιήσει τα θηράματα, δεν υπήρχε κανείς άλλος για να του χαλάσει τα σχέδια. Βασιζόταν μονάχα στον εαυτό του, και κέρδιζε.

Αλλά, ετούτη τη νύχτα, αισθάνθηκε τον τρόπο ν'απλώνει απόκοσμα πλοκάμια γύρω του. Τα πεπειραμένα του μάτια ατένισαν μαύρες σιλουέτες να συγκεντρώνονται κάτω απ'τον λόφο, στην άκρη της ζούγκλας. Αρρωστιάρικα μάτια στραφτάλιζαν ανάμεσα από τα φυλλώματα, καθώς και λευκά δόντια, και νύχια που μπήγονταν στο χρώμα και έβγαιναν και μπήγονταν ξανά, σα να τον χαιρετούσαν.

Ο μεγαλόσωμος Ροάγκνα ορθώθηκε. Το φως της φωτιάς έκανε τους μεγάλους του μύες να γυαλίζουν με ένα μπρούντζινο χρώμα, γιατί δεν ήταν ντυμένος με τίποτα πέραν της πέτσινης περισκελίδας του, όντας πολύ σκληροτράχηλος για να τον επηρεάζει η παγωνιά της νύχτας. Το μακρύ τόξο του, καμωμένο από το μαύρο και ευλύγιστο ξύλο του φυτού ροντλ, ήταν στο δεξί του χέρι, ενώ στο αριστερό βαστούσε τη φαρέτρα του, την οποία πέρασε στον ώμο και τράβηξε ένα βέλος, βάζοντάς το στη χορδή του τηλέμαχου όπλου και σημαδεύοντας.

Περίμενε για κάποια κίνηση.

Πού είναι το κεφάλι του θηρίου; Δεν μπορώ να διακρίνω κανένα κεφάλι...

Οι φυλλωσιές κινούνταν. Και το έδαφος το ίδιο, κινήθηκε. Τα νύχια χαιρέτησαν, πάλι, τον κυνηγό.

Το κεφάλι πρέπει νάναι εκεί, ανάμεσά τους. Το βέλος του εκτοξεύτηκε. Και χάθηκε μες στη βλάστηση. Καμια κραυγή δεν ακούστηκε. Δεν είναι δυνατόν...

Το έδαφος σάλεψε σα νερό, στην άκρη της ζούγκλας. *Κάτι κινείται κάτω από τη γη!* Ο Βαντμούριλ άφησε το τόξο του να πέσει και άρπαξε ένα μεγάλο δίστομο τσεκούρι από κάτω, βαστώντας το και με τα δύο χέρια. Ό,τι κι αν ερχόταν ήταν μεγάλο, αλλά τούτο τ'όπλο, σίγουρα, θα τόκοβε στα δύο, σαν ξερόχορτο.

Το έδαφος, τώρα, σάλευε από την άκρη της ζούγκλας μέχρι την αρχή του λόφου, σχηματίζοντας μια ατελείωτη ουρά που έμοιαζε να έχει αποφύσεις. *Μα τους θεούς, τι είναι αυτό;...* Ο Βαντμούριλ ένιωσε το θάρρος του να τον εγκαταλείπει, όμως δεν ήταν φρόνιμο να τρέξει. *Ερχεται καταπάνω μου, και θα με κυνηγήσει. Συνάντησα έναν κυνηγό χειρότερο από εμένα...*

Και δεν πρόκειται για απλό θηρίο.

Το πλάσμα που σερνόταν κάτω απ'το έδαφος διέγραψε την περιφέρεια του λόφου, ανεβαίνοντας σπειροειδώς. *Με έχει περικυκλώσει, τώρα...* Ο Βαντμούριλ δεν ήξερε πού να πάει, για να προστατευτεί. *Από πού θα επιτεθεί;*

Το πλάσμα τον έφτασε. Οι σπείρες του βρίσκονταν στην κορυφή του λόφου, γύρω από τον κυνηγό, ενώ από κάτω εκείνος μπορούσε να δει ότι ακόμα το έδαφος σάλευε. *Πόσο... πόσο ΜΕΓΑΛΟ είναι;*

Με έναν δυνατό θόρυβο θραύσης, το αποτρόπαιο τερατούργημα σηκώθηκε από τη γη, εκτοξεύοντας χόμα προς όλες τις κατευθύνσεις.

Είναι σκουλήκι. Όχι, δεν είναι σκουλήκι· είναι... είναι... Είναι πολλά σκουλήκια. Και στόματα, νύχια, μάτια. ΘΕΟΙ!...

Με μια κραυγή παράφρονα, ο Βαντμούριλ χίμησε στο αφύσικο θηρίο, κατεβάζοντας με ορμή το πελέκι του επάνω στη μαυριδερή, σπυριάρικη σάρκα. Και η μία λεπίδα του τσεκουριού έσπασε.

Κάτι σαν αιάντειος γέλως βγήκε από τα κοντινά στόματα του τέρατος. Ο κυνηγός οπισθοχώρησε, τρεκλίζοντας, μην μπορώντας να πιστέψει ό,τι είχε συμβεί. Σκληρόπετσα φίδια βγήκαν από το έδαφος και τύλιξαν τα μέλη του, ακινητοποιώντας τον, ενώ εκείνος ούρλιαζε, έχοντας ξεχάσει τα πάντα πέρα από τον τρόμο και τη φρίκη... τα πάντα... ακόμα και τον ίδιο του τον εαυτό.

Τα μάτια! Τα μάτια... ΟΧΙ! Τα ΜΑΤΙΑ!

Μαύρα φίδια κατέκλυσαν την πόλη Κάρζαντ εκείνη τη νύχτα, μολύνοντάς τη με σαπίλα, θάνατο, και ασθένειες. Ο λαός γέμιζε με εξανθήματα που έσχιζαν το δέρμα των Ράζλερ, σωριάζοντας κουφάρια στους δρόμους, λόφους από κουφάρια. Και όσοι προσπαθούσαν να πολεμήσουν τα φίδια πουθενά δεν τα έβρισκαν, γιατί αυτά γλιστρούσαν κάτω από το έδαφος και, ύστερα, τους έπνιγαν, ξεφυτρώνοντας μέσα από τοίχους. Ολόκληρα σοκάκια είχαν γεμίσει με στόματα, στόματα και μάτια –μάτια, μάτια, μάτια... Αίμα κυλούσε, καθώς τα μοχθηρά σαγόνια τρέφονταν με νεογέννητα, που τα φίδια άρπαζαν από την αγκαλιά της μάνας τους. Και μια αποπνικτική αποφορά είχε απλωθεί σ'ολάκερη την πόλη, κάνοντας τον πληθυσμό να πνίγεται, να βήχει και να βήχει.

Μονάχα μια γυναίκα ξέφυγε από τον μαύρο όλεθρο, μια Οντον'θάλ, κοντή με σκούρα καστανά μαλλιά και λεπτεπίλεπτα χαρακτηριστικά, την οποία ονόμαζαν Ναγκρόθμα. Βγήκε απ'τη βόρεια πύλη της Κάρζαντ τρέχοντας,μισότρελη από όσα είχε δει και με τις εικόνες της φρίκης να διαδραματίζονται ξανά και ξανά μέσα στο νου της.

Όμως δεν πήγε μακριά.

Ένας ψηλός, μυώδης Ροάγκνα την άρπαξε απ'το μπράτσο, μοιάζοντας να βγαίνει μέσα απ'την ίδια τη νύχτα. Η Ναγκρόθμα τρόμαξε, αλλά μετά είδε πως ήταν Ράζλερ, όχι κάποιο μαύρο φίδι ή άλλο τέρας.

«Γλίτωσες...» ψέλλισε. «Έφυγες κι εσύ από την πόλη;...»

«Ποτέ δεν ήμουν στην πόλη,» αποκρίθηκε ο άντρας. «Προτιμώ τις ερημιές...» Τα μάτια του ήταν παράξενα, λες και μέσα τους να βρίσκονταν δυο φωσφορίζουσες σφαίρες, φεγγάρια πάγου.

«Ποιος... ποιος είσαι;» ρώτησε η Ναγκρόθμα, προσπαθώντας να του ξεφύγει.

Εκείνος της έστριψε το χέρι, σπάζοντάς της το κόκαλο, μ'ένα ανατριχιαστικό *κρακ*. Η γυναίκα ούρλιαξε και τα γόνατά της λύθηκαν από τον πόνο.

«Μ'αποκαλούν Βαντμούριλ. Πρέπει να μ'έχεις ακούσει, Οντον'θάλ.» Την έσφιξε κοντά του, κι εκείνη αισθάνθηκε κάτι να δαγκώνει την κοιλιά της, με κοφτερά, μυτερά δόντια. Ο άντρας είχε δόντια επάνω στο σώμα του!

Η Ναγκρόθμα πάλεψε, για να ξεφύγει. Μάταια, όμως. Τα δόντια την έτρωγαν, και το χέρι του συνέχιζε να της συνθλίβει το ήδη σπασμένο της κόκαλο. Ύστερα, η γυναίκα ένιωσε κάτι να μπαίνει μέσα της. Φίδια εισέβαλαν στο σώμα της, από το άνοιγμα που είχε δημιουργηθεί στην κοιλιά της.

Κι έτσι, ο Πόλεμος της Μαύρης Κατάρας άρχισε να εξαπλώνεται, από πόλη σε πόλη, από χωριό σε χωριό, από περιοχή σε περιοχή, διασχίζοντας τους δρόμους και τις ζούγκλες και τα ποτάμια, τα οποία γέμιζαν με αίμα από τα κουφάρια των Ράζλερ που έπεφταν μέσα τους, διαμελισμένα από τα αλλόκοτα θηρία, που άλλα έμοιαζαν με ψάρια, άλλα με ερπετά, άλλα με πτηνά, άλλα με θηλαστικά, κι άλλα με κάτι ακατονόμαστο και πέρα απ'όλους τους επιόλους των κατοίκων της Οντον'γκόκι. Και, καθώς η Κατάρα μόλυνε ολοένα και περισσότερα εδάφη, σε λίγο μπορούσε κανείς να δει και Ράζλερ να βαδίζουν μαζί με τα βδελυρά όντα, δεκάδες απ'αυτούς, αλλαγμένοι, μεταμορφωμένοι σε τερατώδεις εκφάνσεις του εαυτού τους.

Τα νέα δεν άργησαν να φτάσουν στην πρωτεύουσα Σιντοκάθ, από τις πρώτες κιόλας καταστροφές. Γιατί κάποιοι Φύλακες της Αυτοκρατορίας ατένισαν από μακριά μια πόλη να αφανίζεται και έτρεξαν, αμέσως, να ειδοποιήσουν τον Αυτοκράτορά τους, κρίνοντας πως, έτσι κι αλλιώς, θα ήταν ανούσιο να προσπαθήσουν τώρα να βοηθήσουν, αφού εκείνοι ήσαν τέσσερις μονάχα και, βρισκόμενοι σ'ένα ύψωμα του εδάφους επάνω στα άλογά τους, μπορούσαν ν'ατενίσουν από μακριά την πόλη Βιντρόμκαλ να είναι καταδικασμένη: Τρία πελώρια φτερωτά όντα, δύσκολο να

περιγραφούν, φτερούγιζαν από πάνω της, έχοντας φτερά σαν τα έντομα και κορμιά που θύμιζαν μάζες από σωρούς κοπράνων, με αποφύσεις, γεμάτες γυαλιστερά ρουμπινένια μάτια, να ξεπροβάλλουν από πάνω τους.

Οι Φύλακες της Αυτοκρατορίας ήταν ο Νάργκεμον, που φημιζόταν για τις φάρσες και για την ταχύτητα του ξίφους του· ο Ζουμάθμορ, ο οποίος ήταν περιώνυμος για την ιππευτική του ικανότητα και για τους κόμπους που έκανε, τους οποίους κανείς, πλην από τον ίδιο, δε μπορούσε να λύσει· ο Κρωσμέλ, που ήταν γυναικάς, μεθύστακας, και εξαιρετος σκοπευτής και ιχνηλάτης· και η Ρουντνάφα, που την ήξεραν για αλήτισσα η οποία ντυνόταν στα μαύρα και φορούσε σίδερα επάνω της, ώστε να δέρνει τους περαστικούς και τους ταξιδιώτες, ενώ συγχρόνως εντρυφούσε σε απόκρυφες τέχνες, ξεφυλλίζοντας αρχαία βιβλία, καμωμένα από δέρμα Ρουζβάνων, και ταξίδευε στις ζούγκλες, για να ερωτοτροπήσει με δαιμονικά και τελώνια, που είχαν κέρατα στην πλάτη και φαλλούς σαν ξιφίδια.

Αυτοί οι τέσσερις Φύλακες της Αυτοκρατορίας ήταν οι πρώτοι μάρτυρες της ανείπωτης καταστροφής οι οποίοι γλίτωσαν από τα Όντα της Μαύρης Κατάρας, και επέστρεψαν, ολοταχώς, στην πρωτεύουσα Σιντοκάθ, κυνηγημένοι από εφιάλτες σε κάθε βήμα του ταξιδιού τους και φοβούμενοι ότι τα αποτρόπαια τέρατα θα τους προλάβαιναν και θα τους ρουφούσαν το μεδούλι από τα κόκαλα.

3.

Ο Πόλεμος της Μαύρης Κατάρας

Ο Πόλεμος της Μαύρης Κατάρας δεν ήταν, στην πραγματικότητα, πόλεμος. Ωραιοποιεί κανείς τα γεγονότα, όταν αναφέρεται σε πόλεμο. Ήταν μια καταιγίδα. Κάτι σαν φυσική καταστροφή. Με σάρκα και οστά· ή, ορισμένες φορές, μονάχα με το ένα ή το άλλο.

Πρώτα, καταβροχθίστηκαν τα χωριά μέσα στις ζούγκλες, ύστερα οι πόλεις γύρω απ'αυτές, και, τέλος, η Κατάρα κινήθηκε στα πιο πολιτισμένα μέρη της Αυτοκρατορίας: στα παράλια.

Οι τέσσερις Φύλακες της Αυτοκρατορίας, που είχαν δει την καταστροφή και έσπευσαν να ειδοποιήσουν το νέο Αυτοκράτορα Φανλαγκόθ, έφτασαν αργά στην πρωτεύουσα Σιντοκάθ. Ήδη οι μισές περιοχές της χώρας είχαν καταστραφεί από την άνοα οργή των Όντων της Μαύρης Κατάρας· ήδη εκείνα τα μέρη είχαν πάψει, πλέον, να είναι κατανοητά για το νου των Ράζλερ, έχοντας αποκτήσει φύση πρωταρχική.

Μαθαίνοντας τα νέα από τα χείλη του Φύλακα Ζουμάθμορ, ο Αυτοκράτορας Φανλαγκόθ έπεσε σε βαθιά θλίψη και περισυλλογή.

Είναι η δική σου κατάρα, πατέρα, που τώρα καταστρέφει τη γη των προγόνων μας; Είναι η οργή σου ενσαρκωμένη, επειδή δεν κατορθώσαμε να σε γλιτώσουμε από την ασθένεια που σε είχε πλήξει;

Οι Φύλακες που στέκονται εμπρός μου, και όλη η Αυλή επίσης, ετούτη την ώρα, αναμένουν μια απόφαση από εμένα. Τα βλέμματα της μητέρας και της αδελφής μου: μονάχα εκείνες κατανοούν τον πόνο και... τις δυσσιώπές μου υποθέσεις. Νομίζω ότι έχουν αρχίσει, σαν κι εμένα, να σκέφτονται ότι εσύ ευθύνεσαι για την Κατάρα...

«Συγκεντρώστε τους στρατούς μας γύρω από τη Σιντοκάθ. Θα υπερασπιστούμε την Αυτοκρατορία μας εδώ,» δήλωσε ο Φανλαγκόθ, βαστώντας το Σκήπτρο των Αυτοκρατόρων στο δεξί του χέρι και καθισμένος στο Θρόνο του Δράκου, με τα φτερά του καθίσματος να μοιάζουν να τον παίρνουν στην πέτρινή τους αγκαλιά και τα ρουμπινένια μάτια του λαξευτού ερπετού να λαμπιρίζουν, σα να επιθυμούσαν να προσφέρουν δύναμη στον ψυχοκόπο Αυτοκράτορα της Οντον'γκόκι.

Οι προετοιμασίες στην πόλη ξεκίνησαν. Αλλά τα νέα που έρχονταν κάθε άλλο παρά εμπύχωναν τους υπερασπιστές. Τα Όντα της Μαύρης Κατάρας ήταν ασταμάτητα. Καταβρόχθιζαν ολάκερες πόλεις στο πέρασμά τους. Σάρωναν τη γη, ανοίγοντας ποτάμια αίματος. Πετούσαν στους ουρανούς, μολύνοντάς τους με μαύρο καπνό (ήδη τα μελανά σύννεφα είχαν αρχίσει να φαίνονται στον ορίζοντα), και κινούνταν με την ταχύτητα του ανεμοστρόβιλου. Ο Αυτοκράτορας δεν είχε ελπίδα, όχι να σώσει την Αυτοκρατορία του, που είχε σταθεί εδώ στην ήπειρο Οντον'γκόκι για χιλιετίες, αλλά

ούτε καν να γλιτώσει την πρωτεύουσά της. Οι στρατοί και τα όπλα δεν είχαν δύναμη ενάντια στα Όντα της Μαύρης Κατάρας.

«Ρουντνάφα, λένε ότι είσαι μάγισσα· μπορείς να μας συντρέξεις;» ρώτησε ένα απόγευμα η Πριγκίπισσα Σιραένθα, ενώ εκείνη και η Φύλακας της Αυτοκρατορίας στέκονταν επάνω στις επάλξεις, λουσμένες στο λυκόφως.

Η Ρουντνάφα κούνησε το κεφάλι. «Δεν υπάρχει ξόρκι που ξέρω τ'οποίο να έχει τη δύναμη να θανατώσει, ή έστω να παρεμποδίσει, τέτοια πλάσματα, Υψηλοτάτη. Και γνωρίζω πολλά ξόρκια προστασίας και απώθησης ζώων, πτηνών, κι εντόμων, και μερικών δαιμόνων της ζούγκλας, επίσης.» Έστρεψε το βλέμμα της στο Νότο, όπου φαινόταν ο ουρανός, κατάμαυρος, σαν το χυμένο μελάνι απρόσεκτου γραφιά επάνω σε βαθυγάλαζο χαρτί.

«Τότε, τι είναι αυτά τα Όντα της Μαύρης Κατάρας;» ρώτησε η Πριγκίπισσα Σιραένθα, «αν όχι δαίμονες της ζούγκλας; Και τι σχέση μπορεί να έχουν με την ασθένεια που είδα να εξαπλώνεται επάνω στο δέρμα του πατέρα μου, καθώς και στο δέρμα αγριάνθρωπων;»

«Τα ίδια τα όντα είναι η ασθένεια, Υψηλοτάτη,» εξήγησε, όσο καλύτερα τής ήταν δυνατόν, η Ρουντνάφα. «Η ασθένεια τα έχει γεννήσει.»

«Επομένως, αν βρίσκαμε τη θεραπεία για την ασθένεια, θα κατατροπώναμε συγχρόνως και αυτά τα πλάσματα...» συμπέρανε, διστακτικά, η Σιραένθα.

«Πριγκίπισσά μου,» είπε η Ρουντνάφα, «αναζητήσατε, εσείς, τ'αδέλφια και η μητέρα σας, επί ημέρες το βοτάνι ή το ξόρκι που θεραπεύει την ασθένεια... αλλά δε βρήκατε τίποτα. Και τώρα, ο χρόνος μας μοιάζει να έχει τελειώσει. Τρέμω τον ερχομό των εχθρών μας, γιατί είμαι βέβαιη πως τίποτα δεν είναι αρκετό για να τους εμποδίσει. Τίποτα που γνωρίζουμε...»

Ακούγοντας τούτες τις απαισιόδοξες σκέψεις από τη Φύλακα Ρουντνάφα, η Πριγκίπισσα Σιραένθα πήγε να επισκεφτεί τον αδελφό της, στα διαμερίσματά του. Και τον βρήκε να κάθεται πίσω από ένα ξύλινο, λαξευτό γραφείο, γεμάτο με βιβλία, χαρτιά και

περγαμηνές, διαβάζοντας στο φως των κεριών και κάνοντας, με την πένα, του σχήματα επάνω σ'ένα κομμάτι πάπυρο. Αντιλαμβανόμενος την παρουσία της, ο Φανλαγκόθ ύψωσε το κεφάλι του και τα μάτια του την ατένισαν.

«Ο πόλεμός μας είναι ανώφελος,» είπε η Σιραένθθα. «Η άμυνά μας ενάντια στα Όντα της Μαύρης Κατάρας είναι ανώφελη. Σ'εκλιπαρώ, αδελφέ, πρόσταξε να φύγουμε από την Οντον'γκόκι.»

«Και πού να πάμε; Στη Ναζ-Λορ; Στους βαρβαρικούς Ρογκάνους; Όχι, δεν είναι στη φύση μας τέτοια ζωή. Στη Λιάμνερ-Κρωθ; Στους Ρουζβάνους και στα ύπουλά τους παιχνίδια; Ή, μήπως, στη Φράλ'μπρίν'χ, στους Νάθλιγκερ;—»

«Αυτό πιθανώς να ήταν καλή επιλογή,» είπε η Πριγκίπισσα. «γιατί, μένοντας εδώ, θα πεθάνουμε, όλοι μας. Το είδος μας θα εξαφανιστεί από το πρόσωπο του κόσμου. Αδελφέ. Δεν υπάρχουν όπλα ή ξόρκια που να βλάπτουν τους εχθρούς μας. Τα Όντα της Μαύρης Κατάρας σύντομα —ίσως ακόμα και αύριο— θα είναι εδώ, στη Σιντοκάθ, και θα καθούμε ακλεώς, όσο γενναία κι αν αντισταθούμε.»

Όμως ο Φανλαγκόθ αποκρίθηκε, υπομειδιώντας: «Μα, αδελφή, νομίζω ότι έχω βρει τη λύση στο πρόβλημά μας. Εδώ» —έδειξε το χαρτί εμπρός του— «έχω κάνει ένα διάγραμμα με τα στοιχεία που, σε μεγάλες ποσότητες, βλάπτουν ή, σε μικρές, απωθούν τους ζωντανούς οργανισμούς...»

Η Σιραένθθα πλησίασε, για να κοιτάξει, και ο αδελφός της συνέχισε: «Τα πλάσματα που αντιμετωπίζουμε έχω την εντύπωση πως δεν εντάσσονται σε καμία από αυτές τις κατηγορίες—»

«Τότε, σε τι μας βοηθάει η ερευνά σου;»

«Τα Όντα της Μαύρης Κατάρας, Σιραένθθα, εντάσσονται σε όλες τις κατηγορίες μαζί· γιατί υποπτεύομαι πως πρόκειται για πρωτοπλάσματα. Τούτο σημαίνει πως μονάχα μια ανάμιξη απάντων των στοιχείων που παρουσιάζονται εδώ μπορεί να τα νικήσει.»

«Αυτό είναι αδύνατο,» είπε η Πριγκίπισσα. «Εκτός αν πιστεύεις ότι μπορείς ν'αναμίξεις ατσάλι και αίμα, και σπάγκο επίσης... Ποιο θα είναι το αποτέλεσμα;»

«Δε γνωρίζω. Και δε νομίζω ότι έχω χρόνο να μάθω. Όμως ίσως καταφέρουμε, γρήγορα, να βρούμε τα απαραίτητα στοιχεία, μέσα στο παλάτι ή στη Σιντοκάθ.»

Η Σιραένθα κατέγραψε, πάραυτα, τα στοιχεία σε ένα κομμάτι χαρτί. «Θα κάνω ό,τι μπορώ, αδελφέ. Και θα επιστρέψω να σ'ενημερώσω.»

Ο Φανλαγκόθ ένευσε αργά. «Κι εγώ θα συνεχίσω την έρευνά μου. Ίσως, τελικά, μάθω πώς θα τ'ανακατέψω όλα, καθώς και ποιο θα είναι το αποτέλεσμα.»

Αλλά δεν ανακάλυψε τίποτα παραπάνω, γιατί δεν ήταν παρά ένα απλό μάντεμα του νεαρού Αυτοκράτορα, ότι η ανάμιξη των στοιχείων που είχε καταγράψει θα μπορούσε να εμποδίσει τα Όντα της Μαύρης Κατάρας.

Η Πριγκίπισσα Σιραένθα, όμως, έψαξε για τα στοιχεία που της είχε ζητήσει ο αδελφός της, και έβαλε κι άλλους να ψάξουν, επίσης, λέγοντάς τους πως η σωτηρία της φυλής των Ράζλερ βασιζόταν στην εξεύρεση αυτών. Πολλοί από τους Φύλακες της Αυτοκρατορίας – που αριθμούσαν τριακόσιοι στο σύνολο αλλά μονάχα εκατό βρίσκονταν τώρα εδώ, και οι υπόλοιποι μάλλον είχαν κατασπαραχτεί από τη Μαύρη Κατάρα– ακολούθησαν την Πριγκίπισσα στην αναζήτησή της, για να επισπευσθεί η διαδικασία.

Και, όταν μελανές μορφές είχαν αρχίσει να φαίνονται στον ορίζοντα, απόθεσαν όλα τα στοιχεία μπροστά στο γραφείο του Αυτοκράτορά τους. Ασήμι για τα πνεύματα· μαύρη άμμος για τα ψάρια και τα θαλασσινά· ατσάλι για τα θηλαστικά· πέτρα από την καρδιά της ζούγκλας για τα πτηνά· αίμα βοδιού και κατσίκας για τους δαίμονες· στάχτη για τα έντομα· σπάγκος από γιάν'ζε για τα ερπετά.

«Ο χρόνος μας τελειώνει, Μεγαλειότατε,» είπε η Ρουντνάφα. «Ο εχθρός μας βρίσκεται προ των πυλών. Σύντομα, θα μας χτυπήσει.»

«Έμαθες πώς θα τα αναμείξουμε, αδελφέ; Πώς θα αντιμετωπίσουμε τα Όντα της Μαύρης Κατάρας;» ρώτησε η Πριγκίπισσα Σιραένθα.

Ο Φανλαγκόθ κοίταξε τα στοιχεία που βρίσκονταν συγκεντρωμένα εμπρός του, γνωρίζοντας πως δεν είχε βρει τρόπο για να τα αναμίξει.

Και γνωρίζοντας πως, ακόμα κι αν είχε βρει τρόπο, το ότι θα έδιωχναν τα Όντα της Μαύρης Κατάρας δεν ήταν παρά μια δική του υπόθεση.

«Βάλτε τα σε τούτο το κύπελλο,» είπε, σηκώνοντας ένα μεγάλο, πέτρινο κύπελλο, του οποίου τα χέρια ήταν λαξευμένοι γέρακες της ζούγκλας.

Οι υπήκοοί του υπάκουσαν.

«Και φύγετε από τη Σιντοκάθ και από την Οντον'γκόκι.»

«Μα, αδελφέ,» είπε η Σιραένθα. «Τα στοιχεία που συγκεντρώσαμε δε θα μας δώσουν τη νίκη;»

«Δεν είμαι σίγουρος,» αποκρίθηκε ο Φανλαγκόθ. «Κι έτσι, δεν μπορώ να διακινδυνέσω και τους τελευταίους Ράζλερ. Πηγαίνετε στα καράβια και φύγετε απ' την πόλη!

»Και, Σιραένθα,» πρόσθεσε, προτού η αδελφή του φύγει με τους υπόλοιπους, «μην αφήσεις τη μητέρα να μείνει πίσω, επίσης. Πάρτη μαζί σου –δια της βίας, αν χρειαστεί.»

Η Πριγκίπισσα, με δάκρυα στα μάτια, έγγεψε καταφατικά.

Κι έτσι, οι τελευταίοι Ράζλερ έφυγαν από την ήπειρο Οντον'γκόκι, υπό την αρχηγία της Πριγκίπισσας Σιραένθα, πλέοντος βόρεια, προς τη Φράλ'μπρίν'χ, τη Νήσο των Μύθων... και αφήνοντας τον Αυτοκράτορά τους μόνο στην πρωτεύουσα, να καθίσει στο Θρόνο του Δράκου, για μια τελευταία φορά, βαστώντας ένα κύπελλο στα χέρια του, γεμάτο με τα στοιχεία που ευχόταν στους θεούς ν'αποτελέσουν όπλο ενάντια στα Όντα της Μαύρης Κατάρας.

Ο βρόντος που γέμισε τ'αφτιά του –που σχεδόν του έσπασε τα τύμπανα και έκανε το νου του να τρελαθεί– σηματοδότησε τον ερχομό των εχθρών. Το δεξί χέρι του Φανλαγκόθ πήγε στο κοίλο μέρος του κυπέλλου, και μέσα στη χούφτα του έσφιξε τα στοιχεία, τα ζούλιξε, τα έλιωσε, προσπαθώντας να τα αναμίξει.

Ας μη χαθούν οι Ράζλερ. Ας μη χαθεί η Οντον'γκόκι κι η ένδοξη, μακρόβια Αυτοκρατορία της.

Η διπλή, πανύψηλη θύρα της αίθουσας του θρόνου έπεσε σα χαρτί, παρότι ήταν καμωμένη απ'το ισχυρότερο ατσάλι. Ο κρότος γέμισε τις άδειες αίθουσες του παλατιού, και η φιγούρα που αντίκρισε

εμπρός του ο Φανλαγκόθ τον πλημμύρισε με τρόμο που δε θα δυνόταν ποτέ να περιγράψει. Γιατί εκεί, στο κατώφλι, δε στεκόταν κάποιο έκτρωμα πέρα από κάθε φαντασία, αλλά ο αδελφός του, Νουτκάλι.

Με ένα μοχθηρό μειδίαμα στο πρόσωπό του.

Με μάτια που έμοιαζαν με φωσφορίζουσες σφαίρες: με παγωμένα φεγγάρια, που άστραφταν διαβολικά.

Και, πίσω από τον Νουτκάλι, ο Φανλαγκόθ μπορούσε να δει άλλες μορφές να συγκεντρώνονται, φιδίσιες και σκιερές, σκουλήκια που σέρνονταν στη γη και που έσκαβαν από κάτω της, πτηνά που έβαζαν φωτιά στον αέρα, που τον έτρωγαν, αφήνοντας πίσω τους κενό.

«Αδελφέ,» είπε ο Νουτκάλι, «καλωσόρισες.»

Ο Φανλαγκόθ ζούληξε ακόμα πιο δυνατά τα στοιχεία μέσα στο κύπελλο. Πετάχτηκε από το Θρόνο του Δράκου, σαν τίγρης, και τα εκτόξευσε καταπάνω στον αδελφό του, λούζοντάς τον με την ανάμιξή τους.

Εκείνος τίναξε το πανωφόρι του από αυτά, μειδιώντας. «Έλα μαζί μας, αδελφέ Φανλαγκόθ,» είπε. «Ο πατέρας μάς περιμένει και τους δύο, στο μασωλείο.»

4.

Ο Δημιουργός της Ζωής

Και στην καρδιά της κάποτε ένδοξης Αυτοκρατορίας της Οντον'γκόκι, μέσα στη ζούγκλα, βρισκόταν ένα ερείπιο, καμωμένο από βασάλτη και μάρμαρο, μαύρο και λευκό· και μέσα στο κρυφό τούτο οικοδόμημα ήταν ένας άντρας, ένας Ράζλερ της υποφυλής των Οντον'θάλ, αλυσσοδεμένος από πρωτοπλασματικές αλυσίδες που έμοιαζαν με πλοκάμια, και βασανιζόμενος ατέρμονα από τις βεντούζες που έκαιγαν το δέρμα του, μα το πότιζαν με ζωή συνάμα.

Κάποτε επιθυμούσε να επονομαστεί Δημιουργός της Ζωής, αλλά κάτι είχε στραβώσει στα σχέδιά του: κάτι που, πλέον, ο νους του, μαστιζόμενος από τον αφόρητο πόνο, είχε διαγράψει· και τώρα,

σ'αυτόν τον Οντον'θάλ η Μοίρα είχε αρνηθεί τη ζωή, και το θάνατο, επίσης. Το μοναδικό πράγμα που είχε επιτύχει ο άντρας ήταν, δίχως πια να το αντιλαμβάνεται, η εξόντωση του μεγαλύτερου μέρους της φυλής του, η πτώση της Αυτοκρατορίας των προγόνων του, και το γέννημα των Όντων της Μαύρης Κατάρας, που τώρα περιδιάβαιναν άνοα την ήπειρο Οντον'γκόκι, υπό την κυριαρχία τριών τρελών Ράζλερ, οι οποίοι ονόμαζαν τους εαυτούς τους Αυτοκράτορα Λιζναγκάρ, Αυτοκράτορα Νουτκάλι, και Αυτοκράτορα Φανλαγκόθ, μαχόμενοι αναμεταξύ τους.